

O Tuarimovi a vílách

V dávných dobách žil statný a odvážný muž, jmenoval se Tuarim.

Jednoho dne se vydal na lov. A že byl podzim brzy již přicházela tma. I stalo se, že Tuarim zabloudil v lese. Bloudil temnotou až zahlédl jakési stříbrné odlesky. Vydal se k nim a uviděl překrásnou dívku, jak sedí u studánky a smáčí si v ní své dlouhé vlasy, ta dívka byla věru překrásná. Tuarim rychle přiskočil a vzal její šaty, byly krásné a lehoučké jako nejjemnější elfí sukno. „Kdo jsi krásná panno?“ ptal se Tuarim s touhou v hlase. Dívka se na něj ohlédla a Tuarim bloudil v nádheře jejích černo-modrých vlasů. Topil se v jejích očích, modrých a hlubokých jako sama studánka. Že byl Tuarim tuze pohledný, podívala se na něj a pravila: „Jsem studánková víla člověče“ a dodala „vrať mi mé šaty.“ Tuarim odpověděl: „Vrátím, ti šaty vílo, ale ti si s šaty vezmeš i mne.“ A že se víla do pohledného muže zakoukala, tak souhlasila.

Konala se svatba, a na tu svatbu byl pozván sám král i sousedé. Jenže na svatbě se do překrásné nevěsty zakoukal sousední pán. Počkal až hosté odjedou a Tagwarovi vyhrožoval: „Nedáš-li mi tu ženu, sám si jí dobudu.“ Měl totiž armády mohutné díky dolům bohatým, které pro krále spravoval. Tagwar nesouhlasil a byl by pána zbil, nebyla by mu do cesty stoupla Studánková víla. Prosila Tuarima, ať si zachrání život a nechá ji jít, on však neposlechl.

Tuarim táhl do boje. Neměl dost bojovníků a poblíž lesíka se strhla krutá řež. Přestože se Tuarim hrdě bránil, krok co krok se k němu blížila Víla smrti. Zřetelněji viděl havraní vlas volně splývající do čela a sametovou stuhou přes oči. Z jeho odvahy se mu po boku zjevila spolubojovnice, Víla boje. S Tuarimem se vrhli na nepřátele a jejich meče hlavy tříštily i krve množství ze svých těl vypudili. Jen díky ní se mu podařilo odplazit před příchodem dalších jednotek nepřátel a schovat se v tom nedalekém lesíku.

Víla smrti však šla stále za ním. Viděl její černý háv, pod ním bílé šátky, lehčí cokoli z našeho světa. Tu slyšel hudbu líbeznou a uviděl Vílu lesní překrásnou. Aby tu krásu uchránil, vstříc vyšel nepřátelům, kteří chtěl znesvětit její domov. S posledním to zlosynem, padl i Tuarim. V tu chvíli přitlančila k němu vděčná Víla lesa a na ránu mu dala přemocnou bylinu. Její sestra smrtící zpomalila, však šla stále dál. Nezbylo té žince lesní nic jiného, než zavolat Studánkovou vílu.

Ta se svým milým v náruči otírá mu rány krvavé a pláče. Ale už se Poslední vílí sestra smrti přiblížila na krok a říká: „Dej mi sestro jeho, už nevydrží v tomto světě déle, musí se vydat na pouť.“ Vzlikajíc sestra sestře odpoví: „Zapřísahám tě láskou jeho i svou, nenechám ho spočinout.“ „Sestro má není zbytí on musí semnou jít.“ Přišla Víla boje a praví: „Zapřísahám tě ctí jeho i mou, že nenechám ho spočinout.“ „Sestro má není zbytí on musí se mnou jít.“ Přišla Víla lesní: „Zapřísahám ho soucitem jeho i svým, že nenechám ho odejít.“ Pak tři sestry čtvrté řekli: „Láskou, ctí i soucitem. vždyť život je mu dlužníkem! Nenech ho tedy zemřít, i když musí z toho světa sejít.“ „Dobře tedy“ odpovídá Víla smrti „vezmu ho do země víl, tam nezemře, tam budeš ho moci navštívit, leč nesmí se nikdy k lidem navrátit.“

Tak se stalo a Tuarim nezemřel, ale nikdy ho již žádný smrtelník nespátril.

